

De roze moorden
2017 - 2023 © Leopold Lindelauff

De roze moorden

Boek 1

Tarik

Zondag, 7 oktober

1

04:27

Tarik loopt door de Bredestraat, richting Vrijthof. Hij komt uit de Bonbonnière, waar net de 'Pink Party' is afgelopen. Er waren veel bezoekers die hij al jaren kende uit de homoscene. Zijn gedachten gingen naar zijn ouders. En de vele ruzies die ze over zijn seksuele identiteit hadden gehad. Homo was al erg genoeg, maar biseksueel was onmogelijk binnen de Marokkaanse gemeenschap. Zijn voorouders hadden ooit de stap gewaagd naar Nederland te gaan. Aan het begin van de 20^e eeuw was zijn overgrootvader als mijnwerker aan de slag kunnen gaan in een van de vele Limburgse kolonmijnen. Uiteindelijk was een deel van de familie weer terug gekeerd naar hun vaderland. Maar de ouders van Tarik niet. Zijn vader had een goede baan bij DSM, waar hij zich bezig hield met de ontwikkeling van kogelwerende vesten. Zijn moeder werkte niet buitenshuis. Zij verzorgde haar moeder, die ook bij hen inwoonde. Iets dat Tarik afschuwelijk vond. Zijn grootmoeder bemoeide zich overal mee. Dus ook met hem. Zij was ervan overtuigd een normale hetero van hem te kunnen maken; hem te kunnen genezen. Terwijl Tarik hieraan dacht schudde hij met zijn hoofd. En alsof dit alles nog niet genoeg was, was hij ook nog geboren op de dag dat Nederland in 1974 de WK-finale voetbal van Duitsland verloor. Iets waar hij zijn leven lang aan herinnerd werd. Op elke school, van lagere tot politie school, was hij hiermee gepest.

Hij was intussen op het Vrijthof aangekomen. Er liepen nog steeds veel mensen over de straten en het plein. Op zoek naar iets eetbaars. Maar dat was niet zo makkelijk om half 5 's ochtends in Maastricht. Enkel namen

plaats op de banken op het plein en installeerden zich
blijkbaar om nog een paar uur te kunnen slapen.
Voordat ze zich opmaakten naar het station om naar
huis te gaan.

Tarik stond net midden op het Vrijthof toen zijn mobiele
telefoon zich meldde. De ringtoon doorbrak de stilte in
het centrum van de stad. Het was Jean, zijn collega, die
hem belde. 'Kun je naar de Bonbonnière komen? We
hebben je hier nodig.' zei Jean. 'Daar kom ik net
vandaan' sprak Tarik. 'Wat is er aan de hand?' 'Och,
natuurlijk, jullie homo's hadden feest vandaag' sprak
Jean. Die wist als alle naaste collega's van zijn
biseksualiteit. Voor de overigen was hij gewoon homo.
Iets dat het korps vandaag de dag op prijs stelt.
Integratie van Marokkanen, en andere buitenlanders,
was een speerpunt bij de politie. Als je dan ook nog
homo bent, vangt het korps twee vliegen in één klap.
Tarik vond die hele discussie over integratie maar niks.
Achterhaald zelfs. Hij was van mening dat als je ergens
woonde en leefde, je de cultuur en leefwijze van dat land
of die streek over moest nemen. En niet andersom. En
wat maakte het nu uit dat zijn voorouders ooit uit
Marokko kwamen? Voor hem was het niet nodig om een
dubbele nationaliteit te hebben. Er waren vroeger
bijvoorbeeld veel Friezen naar Limburg verhuisd om in
de kolenmijnen te gaan werken. Deze mensen hadden
zich toch ook aangepast aan de Limburgse tradities
enzo. Zo stond hij ook in het leven. Hij leefde nú, in het
heden. En moest er hier wat van maken. 'Een van jullie
heeft het feest niet overleefd' aldus Jean. Tarik sprak
'Oh, ik kom er aan' en begaf zich op de terugweg. Hij
was sinds een aantal jaren rechercheur bij de
Maastrichtse politie. Waarbij hij zich vooral met de

zwaardere delicten bezig hield, zoals drugs, mensenhandel en moord. Het werkaanbod was de afgelopen jaren sterk toegenomen. Voor Tarik een teken dat het verval van de mens als wezen op deze aardbol sterk aan het toenemen was. Niets was meer 'heilig'. Niet dat hij iets met religie had. In het geheel niet. Hij was ervan overtuigd dat er na dit leven niets meer was. Hij geloofde niet in een opperwezen of een god. Dat mensen dit vroeger deden, toen er nog veel onverklaarbaar was, vond hij heel begrijpelijk. Maar heden ten dage, met wetenschappers die nagenoeg alles kunnen verklaren, maakte een god voor hem overbodig.

Aangekomen bij de Bonbonnière zag hij een groot aantal agenten in uniform. De ingang werd versperd door het bekende blauwwitte lint. Ervoor stonden een aantal fotografen, benieuwd naar alles dat maar bewoog. Tarik zag Jean net bij de ingang verschijnen. Hij had weer eens precies aangevoeld wanneer hij aan zou komen. Jean tilde het lint op en liet Tarik passeren. 'Het spijt me dat ik je leuke avond moet verpesten'. 'Dat is niet zo erg, maar dat ik nog later in bed kom als verwacht, daar had ik niet op gerekend.' 'Zo lang zal dat niet duren, denk ik zo.' 'Nou, laat maar eens zien wat je hebt.'

Ze liepen het gebouw in dat in het verleden als theater fungeerde in de stad en nu een restaurant en enkele winkels herbergde. In de grote zaal vonden met enige regelmaat nog steeds voorstellingen en andere gebeurtenissen plaats. Vandaag dus de 'Pink Party'. Een feest van de holebi scene, dat reeds vele tientallen jaren in de stad plaats vindt. Van heinde en verre, uit binnen- en buitenland togen homo's, lesbiennes, biseksuelen en trans personen dan naar Maastricht om te feesten. Over

de donker rode vloerbedekking leidde Jean hem naar de toiletruimte op de begane grond. Overal liepen mensen van de technische recherche van alles te onderzoeken. Hoe dichter ze bij de plaats delict kwamen, hoe meer mensen in witte overalls zichtbaar werden. Een van hen reikte hen handschoenen en sloffen aan, voordat ze de ruimte betraden waar het slachtoffer zich nog bevond. Leunend tegen een muur trok hij, nadat hij eerst de handschoenen aan had getrokken, de sloffen om zijn schoenen. Jean liet hem voor gaan, waarop Tarik de fel verlichte ruimte in loopt. Op verzoek van Jean onderbreken de aanwezige onderzoekers hun werkzaamheden en verlaten ze de plek. Tarik ziet een jonge man gekleed in witte jeans, die tot op zijn enkels naar beneden gestroopt zijn, samen met de witte onderbroek. Verder draagt hij een wit shirt met een kleurrijke opdruk. Hij steunt met zijn rug tegen een wand van een toiletruimte. Zijn linker been is opgetrokken, terwijl het rechter languit gestrekt ligt. Aan zijn sokloze voeten draagt hij, roze-witte sneakers. Wanneer Tarik zijn gezicht bekijkt, ziet hij dat een roze gekleurde vloeistof uit diens ooghoeken is gedrupt. Zwijgend gaat Tarik weer recht staan, knikt naar Jean en loopt samen met hem weer de gang in. De sloffen en handschoenen deponeren ze allebei in de daarvoor bestemde prullenbak, waarna ze de koude buitenlucht in lopen.

'Sigaret?' vraagt Jean, die zijn pakje uit zijn jas gehaald heeft. Tarik knikt en neemt zijn aanbod aan. Jaren geleden is hij gestopt met roken, maar tijdens dit soort momenten geeft hem dit enige houvast. 'Hoe was het feest? Vertel 'ns' vraagt Jean. Tarik kijkt hem aan. 'Heel leuk' zegt hij. Zijn collega knikt, maar vraagt niet

verder. 'Wie heeft hem gevonden?' vraagt Tarik. 'Iemand van de beveiliging. Om te zien of wel iedereen naar buiten ging'. 'Heeft die niemand in de buurt gezien? Iemand die het toilet verliet?' Jean schudt zijn hoofd. Zwijgend trekken ze aan hun sigaret. Zo gaan enkele momenten voorbij. Dan vraagt hij 'Al enig idee wat die roze vloeistof is?' 'De onderzoekers hebben stalen genomen, uiteraard, die naar het lab gaan. Ze hebben het vermoeden dat het verf is'. Nu kijkt hij zijn collega verbaasd aan. 'Verf?' Een korte knik is het enige antwoord. Jean trekt net nog een keer aan het stompje dat overgebleven is van zijn sigaret, gooit deze voor zich neer en trapt er dan met zijn schoen op. 'Verf' herhaalt hij. Tariks verbaasde blik ontgaat hem niet. 'Vreemd hè?' 'Nogal ja. Laten we maar als eerste uit zoeken of dit al eens ergens eerder gebeurd is'. Jean knikt. 'De meeste bezoekers waren al weg, neem ik aan?' Weer volgt een bevestigende knik van zijn collega. 'Nou, dan zullen we de rest morgen wel zien. Vandaag kunnen we niet echt veel meer doen, neem ik aan. Enig idee wanneer sectie plaats vindt?' 'Vannacht nog' zegt Jean. 'Zo, vannacht. En hoe komt dat zo?' 'Opdracht van de commissaris'. 'Was die ook hier?' Nu schudt Jean zijn hoofd. 'Die heeft me gebeld. Hoogste prioriteit. Slecht voor het imago van de stad en de holebi gemeenschap. Alles in het werk stellen. Blablabla. Je kent dat wel'. Tarik glimlacht. Hij weet hoe Jean over zulke gezagsdragers denkt. Politieke dieren, volgens hem. En carrièremakers, die niet geïnteresseerd zijn in hun werk. Maar enkel in de wijze waarop ze via de juiste baantjes de meeste macht kunnen verkrijgen. Tarik deelt die mening over het algemeen ook wel. Daarom dat Jean niet bang is dit hardop tegen hem te zeggen. 'Zien we elkaar dan morgenvroeg, zo zeg rond negen uur?' Jean

knikt. 'Moet ik de rest van het team ook waarschuwen?' 'Ja, doe dat maar. Ik weet dat het een zondag is, maar voor die jonge man daar binnen wordt het nooit meer zondag. Dus laten we maar zo snel mogelijk beginnen'. 'Goed. Zal ik je naar huis brengen?' Tarik schudt zijn hoofd. 'Nee, laat maar. Zo ver hoef ik niet te lopen. Je zou me wel nog een sigaret mogen lenen, als je dat geen probleem vindt'. Jean neemt het pakje, geeft hem een sigaret en steekt die met zijn aansteker aan. 'Niet aan verslaafd raken, hè?' zegt hij hardop lachend. 'Maak je niet ongerust. Slaap lekker alvast en tot straks'. Jean heft zijn hand op, waarna hij zelf ook nog een sigaret opsteekt en met zijn mobiele telefoon zijn collega's begint te bellen.

2

04:51

Daar komen ze, de mannen en vrouwen van de cavalerie. Blauwe uniformen en blauwe zwaailichten waaieren uit over de brede straat voor de ingang. Chaotisch rennen ze door elkaar. Ik kan een glimlach niet voorkomen. Het amateurisme straalt af van al hun bewegingen. Ik haal nog maar eens een sigaret uit mijn handtas en steek die aan. Staand achter al die groepjes jongeren, die nog wat treuzelen voor ze vertrekken, val ik geheel niet op. Waardoor ik rustig kan toekijken hoe de actie zich voor me ontvouwt. Enkele mannen en vrouwen trekken witte overalls aan. Die gaan op zoek naar de aanwijzingen, die ik niet achter heb gelaten.

Ah, kijk. Hij komt terug gelopen in zijn sjiek kostuum. Tijdens het feest heeft hij me geheel niet opgemerkt. Niet een keer heeft hij naar me gekeken. Echt naar me gekeken. Een enkele blik liet hij langs me gaan, nog geen seconde duurde dat. Alsof ik niet bestond. Maar dat zal veranderen. Daar zal ik voor zorgen. Dat hij me op zal merken, zal waarderen. Dan zal hij me smeken. Uiteindelijk smeken ze allemaal.

3

09:11

Met zijn kleine stadsauto, een luxe uitgevoerde Fiat 500, verlaat hij de ondergrondse parkeergarage van zijn appartement dat midden in de stad ligt, boven het winkelcentrum Entre Deux. Via de Grote Gracht en de Brusselsestraat bereikt hij de singels, die hem al snel naar het hoofdkantoor van Politie leiden. Hij parkeert zijn auto in een van de vakken bestemd voor personeel, stapt uit en drukt op het knopje van de afstandsbediening. Terwijl hij het gepiep hoort dat de auto af is gesloten, haalt hij zijn pasje uit zijn linker broekzak en houdt dat voor de elektronische lezer. Een piepje wordt al snel gevolgd door het gezoem van de deur, die hij nu open kan duwen. Aan het einde van de gang, waar hij doorheen loopt, bereikt hij de grote inkomhal, waar zich de receptie en de hoofdingang bevinden. Hij groet de twee geuniformeerde agenten en loopt door naar de trap. Op de eerste verdieping begeeft hij zich eerst naar de koffieautomaat, waar hij een plastic beker vult. Met deze in zijn hand maakt hij zich op weg naar zijn afdeling. Van ver hoort hij al de stemmen van, wat hij aanneemt, zijn collega's. Twee vrouwenstemmen overheersen het gesprek overduidelijk. De stemming schijnt zo te horen ontspannen te zijn. Gelukkig maar, denkt hij. Het is tenslotte een zondag, waarop iedereen zich toch normaliter liever met zijn of haar gezin of hobby's bezig houdt. In de deuropening blijft hij even staan en ziet hij dat iedereen al aanwezig is. Irene, een van zijn teamleden, staat tussen de bureaus als een boogschutter, gereed een pijl af te schieten. 'En toen liet hij niet de pijl los, maar de boog' zegt ze, hardop erbij lachend. 'Dus die vliegt zo' ze maakt met haar linker arm

duidelijk dat de boog op haar toe komt 'tegen zijn gezicht aan'. Weer lacht ze hardop, naar adem happend dit keer. 'Dat gezicht van hem had je moeten zien'. Nu lachen ook al de andere collega's hardop met haar mee. 'Werkelijk, ik kon niet meer'. Kort blijft hij nog in de deuropening staan, totdat het gelach enigszins is gezakt. 'Goede morgen' zegt hij dan, terwijl hij naar binnen loopt. 'Ah, goede morgen Tarik' zegt Jean, die opstaat en zijn hand schudt. Irene loopt op hem af, kust hem op een wang en zegt 'Morgen, hoe is het?' 'Mwah, nog vroeg' zegt hij met een glimlach, nadat hij haar wang heeft gekust. Patricia blijft zitten en tilt haar hand op, die hij met een high five beantwoordt. Marc knikt naar hem, vanachter diens bureau. Tarik loopt naar de kapstok, hangt zijn jasje op een van de kleeerhaken en zegt 'Zullen we dan maar eens beginnen?'

'Het slachtoffer heet Pierre Heuvinck, 23 jaar uit Luik' vertelt Marc. Ze zitten met z'n allen aan de vergadertafel die in hun kantooruimte staat. Hun blik is gericht op diens pasfoto die vertoond wordt op een 25 inch beeldscherm dat op tafel staat. Gekoppeld aan een laptop, die momenteel door Marc bestuurd wordt. 'Hij was, samen met vrienden, per trein naar Maastricht gereisd. En zou vandaag weer naar huis reizen'. 'Hoe?' vraagt Tarik. 'Moment' zegt Marc. Tarik knikt en wacht af. 'Afgelopen nacht hebben die vrienden een van de agenten, die zich nog bij de Bonbonnière bevond, benaderd. Omdat ze Pierre kwijt waren geraakt, zeg maar'. Tarik knikt. Zijn vraag is beantwoord. 'Ze hebben hier overnacht' gaat Marc verder. 'In onze cellen. Die werden toch niet gebruikt. Waarschijnlijk slapen ze nog. Dus als we die nog willen spreken, kan dat'. 'Goed gedaan' zegt Tarik. 'Wie had dat lumineus idee?' 'De

commissaris' antwoord Marc. 'Die is door de vannacht verantwoordelijke officier gebeld en heeft dat toen zo besloten'. Tarik wisselt een korte blik met Jean. 'Goed van hem, toch?' Jean puft en zucht enkel. Een glimlach op Tariks gezicht brengend daarmee.

'De dood' zo gaat Jean nu verder 'is niet door de roze vloeistof veroorzaakt'. 'Oh, nee?' reageert Tarik. Jean kijkt even op, maar blikt meteen weer terug in het rapport van de autopsie. Hoofdschuddend gaat hij verder. 'In het bloed van het slachtoffer is een dodelijke dosis Xanatriline vast gesteld. Een onkruidverdelger'. 'En hoe is die toegediend?' vraagt Irene. 'Met een spuit' antwoord Jean. 'Rechtstreeks in de ader'. 'En die roze verf of vloeistof?' vraagt Patricia. 'Het is inderdaad verf, synthetische. De verf die uit zijn ogen drupte, is daar met een spuit rechtstreeks in gespoten. In de ooghoeken'. 'Zo, pijnlijk' zegt Patricia. 'Waarschijnlijk was hij toen reeds dood, of op z'n minst buiten bewustzijn' aldus Jean. 'Dan heeft dat dus een speciale functie' merkt Tarik op. Jean knikt. 'Een symbolische of zo'. Weer knikt zijn collega. 'Roze is toch jullie kleur, is het niet?' vraagt Marc aan Tarik. Deze knikt. 'Denk maar aan de roze driehoek ten tijde van Hitler' voegt hij eraan toe. 'Iemand die iets tegen homo's heeft?' vraagt Irene. Tarik trekt zijn schouders op. 'Misschien. Maar wie weet vindt de moordenaar roze gewoon een mooie kleur'. Even zwijgen ze allemaal. Ieder bij zijn of haar eigen gedachten. 'Waarom was zijn broek afgestroopt, denk je?' vraagt Patricia, wijzend naar een van de foto's die op het scherm geprojecteerd zijn. Jean en Tarik trekken beiden hun schouders op. 'Was er verder nog iets?' vraagt Tarik aan Jean. Deze knikt, zijn rechter wijsvinger in de lucht houdend. 'Ja, een blauwe plek'. Marc tovert

een beeld van een paarsblauw gekleurd stukje huid op het scherm. Wanneer hij uitzoomt ziet iedereen dat deze plek zich op de linker schouder, onderaan de nek bevindt. 'Volgens de patholoog ontstaan door een klap met het een of ander. Ze kon nog niet met zekerheid zeggen, met welk voorwerp de klap is toegebracht'. 'Rechts- of linkshandig?' 'Geen idee'. 'Oké, goed' zegt Tarik. 'Zijn er foto's van het feest, waarop het slachtoffer staat?' Jean knikt, als bevestiging naar Tarik maar ook als signaal naar Marc. 'We hebben' zegt deze 'vele tientallen foto's ontvangen van de organisatie. Die moeten we nog allemaal bekijken'. Tarik knikt, terwijl hij met een hand door zijn springerig haar wrijft. 'Laten we daar dan mee beginnen. Eens zien of er iemand is, buiten zijn vrienden, die zich vaker bij hem in de buurt op heeft gehouden'. Marc knikt. 'Zijn er door ons ook foto's gemaakt? Buiten bedoel ik dan vooral. Nadat het slachtoffer gevonden was?' Jean knikt nu. 'Je bedoelt dat de dader zich daar misschien tussen bevindt?' Een korte knik van Tarik bevestigt dit. 'We moeten dus' zegt Irene 'op zoek gaan naar iemand die zich vaker in de buurt van het slachtoffer bevond en misschien ook nog buiten heeft gestaan, terwijl de politie er al was?' 'Beter had ik het niet kunnen verwoorden' zegt Tarik met een grote glimlach op zijn gezicht. 'Doen jullie drieën dat? Dan gaan wij' hierbij wijst hij naar Jean en zichzelf 'even met de vrienden van het slachtoffer praten. Misschien herinneren die zich iets, dat belangrijk voor ons kan zijn'.

4

13:38

Kijk hem daar eens liggen, zo lief. Zo onschuldig. Als zijn vrouw eens wist wat hij hier deed op zondagmiddag. En hij heeft ook nog kinderen, vertelde hij me. Waarvoor hij eeuwig zou blijven zorgen. Net als voor zijn vrouw. Maar intussen wel rotzooien met anderen. Met mannen nog wel. Bah, die viezerik. Zijn ogen fonkelden van geilheid, zijn tong hing nog net niet uit zijn mond. Maar zijn hardheid achter het ruwe stof van zijn jeans had hem meteen verraden.

Aan mijn verzoek om op zijn buik te gaan liggen, voldeed hij meteen. Ongevraagd stroopte hij zelfs zijn broeken naar beneden, waarna hij met zijn handen zijn billen spreidde. Maar voor hij ook maar iets van mij voelde, ging hij al neer. Waarna ik hem in heb laten slapen en tegen de boom heb gelegd. En opgemaakt.

14:15

'Dus die wisten niet echt veel te vertellen, kunnen we concluderen?' vraagt Patricia. Jean en Tarik knikken. 'We hebben ze, nadat ze hun getuigenissen hebben na gelezen en ondertekend, naar huis laten gaan'. Ze zwijgen allemaal kort. Amper veertien uur zijn verstreken na de moord en ze hebben nog niets waarmee ze verder kunnen. 'En de foto's?' Tarik ziet drie gezichten die geschudt worden. 'Veel mensen, dicht op elkaar. Maar nergens een verband te zien. Niemand die opvalt omdat die veel in beeld is'. 'En buiten?' 'Toen de politie kwam, was het feest net beëindigd, zoals je weet' zegt Irene. 'Dus stond nog een groot deel van de gasten buiten hun jas aan te doen, een sigaretje te roken of afscheid te nemen. Maar kijk maar zelf. Het zijn er niet zo veel'. Marc stuurt even met de muis en de foto's passeren een voor een op het scherm. Intussen zegt Marc 'Het zou best kunnen dat de moordenaar vlak voor jou de deur uit is gegaan. Kun jij je nog iemand herinneren?' Tarik kijkt hem aan. Inderdaad, daar had hij ook wel even aan gedacht. Maar verder geen aandacht aan besteed. Hij deed zijn best zich te herinneren wie voor hem naar buiten liepen. Hij had zelfs de deur achter hem nog open gehouden. Voor een vrouw meende hij zich te herinneren. 'Stop!' zei hij. Iedereen leek de adem in te houden en naar hem te kijken. 'Zoom eens in'. Hij meende schoenen te zien die hij herkende. 'Die goudgekleurde schoenen. Daar'. Er waren inderdaad hoog gehakte schoenen zichtbaar, waaruit zwarte kousen staken. 'Een vrouw?' vroeg Jean. De rest van de persoon was verstopt achter een menigte van feestgangers en daardoor niet zichtbaar. 'Heb je nog meer vanuit dat standpunt?' 'Eens even zien' zegt Marc,

terwijl hij scrollt. 'Deze?' Maar ook nu nog is het lichaam verstopt. Wel is nu lang donker bruin haar zichtbaar, boven de schoenen en kousen uitstekend. 'Meer?' Marc toont alle foto's, herhaalt dit zelfs nog twee keer, maar niets. 'Shit' zegt Tarik. 'Wat is daarmee, met die schoenen?' vraagt Irene. 'Die herinner ik me. Terwijl ik naar buiten liep, hield ik voor iemand de deur open. En die droeg net zulke schoenen'. 'En verder heb je niets gezien, geen gezicht?' Tarik schudt zijn hoofd. 'Of andere mensen?' 'Er liep een jong stel voor me, twee jongens hand in hand. Verder niemand. En buiten heb ik nergens meer op gelet. Heb mijn winterjas dicht gemaakt en ben gaan lopen'. Na een kort zwijgen, zegt Marc 'Die vrouw hoeft er dus niets mee te maken te hebben, toch?' 'Nee'. Tarik schudt zijn hoofd erbij.

Maar waarom staat ze daar? Wacht ze op iemand? Hij meent rook rond haar hoofd te zien. Rookt ze een sigaret? Zou de mogelijkheid bestaan dat er nog een peuk van haar ligt? Tussen die honderden andere. Welke is dan van haar? 'Hee, hallo, contact' hoort hij iemand zeggen. Patricia blijkbaar, zo ziet hij. 'Sorry, neem me niet kwalijk. Ik was even in gedachten'.

'We hebben dus helemaal niets' concludeert Irene uiteindelijk. 'Daar zal de commissaris niet blij mee zijn' gaat ze verder. 'Dat is mijn probleem' reageert Tarik. 'Dus wat doen we nu?' vraagt Irene verder. 'Morgen met de organisatie gaan praten' antwoordt Tarik. 'Mensen zien meestal meer dan ze zich realiseren. We tonen hen foto's van het slachtoffer'. Hij stopt even, heft zijn rechter vinger op en zegt 'Willen jullie nog eens de foto's van het feest doornemen en zoeken naar die vrouw?' Vier gezichten kijken hem vragend aan. 'Dan kunnen we daar morgen ook naar vragen. Of iemand haar kent. Des

te sneller kan ik ze uit mijn hoofd deleten. Ja?’ Tariks collega’s weten intussen dat diens brein anders werkt dan bij de meeste andere mensen. Daarom doen ze hem dan ook maar wat graag dat plezier. Anders krijgen ze van hem nog veel te vaak vragen over haar gesteld.

15:11

De twee vrouwen en Marc draaien zich naar het scherm om meteen de zoektocht tussen de foto’s te starten. Jean neemt de telefoon om naar de contactpersoon te bellen, waar hij vannacht het nummer van gekregen had. En Tarik loopt naar zijn bureau om de commissaris te bellen. Net op het moment dat hij aan zijn bureau plaats heeft genomen, trilt zijn mobiele telefoon. ‘Ja’ zegt hij. Waarna hij een hele tijd alleen maar luistert. Tegelijkertijd staat hij op van zijn stoel, waarbij hij zijn rechter hand opsteekt en in de richting van Jean wuift. Deze kijkt hem vragend aan zodra hij deze beweging ziet, waarbij hij nog steeds telefonisch in gesprek is. ‘Bedankt, we komen er aan. Is de technische recherche al onderweg? Prima, goed’ sluit Tarik het gesprek af. ‘Om zes uur, Bogaardenstraat, café Rosé, oké. Bedankt. Tot dan’ sluit Jean zijn gesprek af. ‘Wat is er?’ vraagt hij nog voordat hij de hoorn op de haak heeft gelegd. ‘Er is een lijk gevonden, hier vlakbij. Op de Luikerweg’. Iedereen kijkt nu naar hem. ‘Ja, en?’ vraagt Jean. ‘Met roze ogen’ zegt Tarik. ‘Nee, dat meen je niet?’ roept Patricia uit. ‘Ik ga er met Jean naar toe. De technische recherche is ook al onderweg. Blijven jullie die foto’s nakijken. Oké?’ De drie knikken. ‘Om zes worden we in het café van het COC verwacht. Dan hopen ze dat alle medewerkers van afgelopen nacht aanwezig zijn. Bogaardenstraat. Oké?’ deelt Jean zijn collega’s mee.

Iedereen knikt. 'Tot zo' zegt Tarik, die meteen het bureau verlaat.

15:39

'Wie heeft hem gevonden?' Tarik ziet hoe allerlei mannen en vrouwen in witte pakken zich door de struiken bewegen, op zoek naar aanwijzingen. Een nog jonge geüniformeerde agent komt op hem toe gelopen. 'We kregen rond half drie een melding dat een echtpaar dat hier langs fietste een half ontblote man tegen een boom had zien zitten'. 'Waar is dat paar nu?' 'Nog op het hoofdbureau, neem ik aan. Ze zijn door gefietst naar ons bureau en hebben daar melding gedaan'. 'Oké, bedankt' zegt Tarik. Samen met Jean loopt hij naar de plek waar het slachtoffer nog steeds tegen een boom zit. Het eerste dat hem opvalt zijn de roze tranen die uit de ooghoeken lijken te druppelen. De man zit rechtop tegen een boom met z'n armen langs zijn lichaam en de benen vooruit gestrekt. Wanneer Tarik hem nader bekijkt, ziet hij dat aan diens linker ringvinger een ring ontbreekt. De huid is daar lichter van kleur en opgeruwd. Ook bij deze man zijn broek en onderbroek naar beneden gestroopt. Verwondingen of krassen en dergelijke kan hij nergens waarnemen. Dat zal hij wederom aan de patholoog over moeten laten.

Een van de medewerksters van de technische recherche komt naar hem toe gelopen en zegt 'Hij had een stel sleutels in zijn jaszak. Daarmee konden we de auto die daar' ze wijst nu naar de overkant van de weg, waar op een verlaten parkeerplaats een eenzame auto staat 'geparkeerd is, openen'. Tarik knikt. 'Identiteit?' vraagt hij. De vrouw geeft hem een doorzichtige plastieken zak, waarin zich een identiteitskaartje en rijbewijs bevinden.

'Bèr Cools' leest hij hardop. 'Eens zien, eenenveertig jaar. Kan ik dit houden?' vraagt hij. Waarop zij knikt. 'Is al geregistreerd. Dan vermeld ik erbij dat u het heeft. Goed?' 'Prima, dank u'. Ze knikt en met een glimlach draait ze zich om, om terug te keren naar haar onderzoek. Ze steken de weg over en lopen naar de parkeerplaats. Naar de donkerblauwe BMW 316i, die door een tweetal in witte pakken wordt onderzocht. De op de achterbank liggende kleur- en stripboeken doen vermoeden dat er regelmatig ook kinderen in vervoerd worden. Tarik vermoedt dat ze een zeer moeilijk en zwaar gesprek met een weduwe voor de boeg hebben. De ouders van het slachtoffer van afgelopen nacht, hebben van de plaatselijke politie te Luik het onheilsbericht ontvangen. Maar deze keer zal hij er niet onderuit kunnen komen.

'Sigaret?' vraagt Jean. Alsof hij aan diens gezicht kan zien, dat hij daar net nu behoefte aan heeft. Nog voor hij kan knikken, houdt Jean een aangestoken exemplaar omhoog. Samen trekken ze ieder aan een van die langzaam dodende gifstengels, zoals ze beiden weten. 'Waar hebben we mee te maken?' vraagt hij aan Jean. Intussen kijkt hij uit over de stad. Zijn stad, die stilletjes door het donkergrijs van de avond wordt ingepakt. Onmerkbaar haast veranderen de felle herfstkleuren in donkere tinten. Enkele donker grijze wolken zweven steeds dichterbij. Prominent boven de rest uitstekende gebouwen lijken er door te worden verzwolgen. Net zoals Tariks brein in het donker tast.

'Een gek, misschien?' zegt Jean. 'Een gekke vrouw?' 'Zoals ik zei, misschien'. 'Waarom dat roze?' Jean trekt zijn schouders op. 'Geen idee. Vanochtend dacht ik nog

aan roze als homokleur. Maar nu. Na dit slachtoffer'. Hij schudt zijn hoofd erbij. 'Ik weet het echt niet'. Tarik humt bevestigend. 'Ja, dat maakt het vreemd'.

6

18:02

Tarik parkeert zijn dienstauto voor de grote houten poort van het pand, waarin het COC gevestigd is. De looppoort staat op een kier, daarmee bevestigend dat er reeds iemand is. Nadat hij, samen met Jean, uit is gestapt en de auto af heeft gesloten kijkt hij naar de overkant van de straat. Naar de gevel van de synagoge. Het is stil in de doodlopende, eenrichting straat. Tegen de gevel van het COC staan enkele fietsen gestald. Ook binnen, in de grote hal die ze betreden, staan enkele fietsen in de fietsenrekken. Bij enkele branden de achterlichten nog. Terwijl zij door de deur rechts lopen, ziet Tarik nog licht branden in het 'Kenniscentrum', waar allerlei boeken, dvd's en andersoortige media opgeslagen zijn over alles dat de holebi gemeenschap betreft. In de periode vlak nadat hij 'uit de kast gekomen was', had hij daar vaker een bezoek aan gebracht en allerlei boeken geleend. Met enige regelmaat had hij daar ook langdurige gesprekken met verschillende vrijwilligers gevoerd. Soms tot in de nachtelijke uren, lang na sluitingstijd. Met enige weemoed denkt hij aan die leuke periode terug.

Intussen zijn ze door een van de vrijwilligers, Arend, welkom geheten en naar een van de vergaderruimtes geleid. Daar treffen ze ook Irene en Patricia aan. Irene deelt hem mee dat Marc nog op kantoor is, waar hij nog een gesprek heeft met de ouders van het slachtoffer van afgelopen nacht. Ook verneemt hij van haar dat intussen deze hun kind geïdentificeerd hebben.

Aan de grote tafel, die bestaat uit vier bijeen geschoven, versleten tafels, ziet Tarik dertien personen zitten. Allen vrijwilligers, zoals Arend hem vertelt. Nadat iedereen

van koffie, thee of fris is voorzien, opent de coördinator van het feest, Theo, de bijeenkomst, waarna hij Tarik het woord geeft.

'Beste mensen' begint Tarik, die inmiddels een map voor zich heeft liggen. Door Irene voor hem neer gelegd. 'Zoals jullie waarschijnlijk vernomen hebben, is tijdens jullie feest, de Pink Party, een dode gevallen'. Hij zwijgt even en kijkt de tafel rond. De meesten knikken bevestigend of kijken ongeroerd voor zich uit. Niemand is verbaasd. Hij slaat de map open en neemt een foto van het slachtoffer vast, houdt deze omhoog en zegt 'Pierre Heuvinck, 23 jaar, uit Luik'. Hij toont enige tijd de foto, waarna hij Jean, die naast hem zit, vraagt deze door te geven, zodat iedereen die kan bekijken. Het betreft een uitvergroete versie van diens pasfoto en niet een politiefoto, van na de misdaad. Dat vond Tarik ongewenst en onnodig. 'Wij zijn op zoek naar alle informatie die ons verder kan helpen bij het onderzoek. Wie heeft hem gezien en met wie? Hebben jullie iets verdachts gezien? Bijvoorbeeld in de buurt van de toiletruimte waar hij dood is aangetroffen? Elk klein detail kan voor ons van groot belang zijn. Duidelijk zo ver?' Hij kijkt de tafel rond. Niemand reageert. De foto is bijna bij de laatste tafelgenoot aanbeland. 'Mooi' zegt hij. 'Ik stel voor dat we in vier groepjes verder gaan. Ieder van ons' hierbij wijst hij naar zijn collega's en zichzelf 'zal met een drietal spreken. Ikzelf voeg daar Theo nog aan toe'. Hij kijkt de coördinator aan, die instemmend knikt. 'We kunnen van nog een ruimte gebruik maken' zegt deze, waarna hij meteen opstaat, zijn armen spreidt en zegt 'Bepaal maar zelf met wie je samen bij een van de politiemensen gaat zitten'. De meesten staan op en lijken op zoek te gaan naar hun

gewenste gesprekspartners. 'We kunnen de tafels nog verschuiven naar twee hoeken' zegt Theo. Die meteen met een tafel begint te slepen.

23:53

Zie ze daar nu liggen, op de bank. Vanuit de stad ben ik ze gevolgd, waar ze uit een van de coffeeshops kwamen. Twee jonge mannen, buitenlanders. Marokkaans of Turks. Hoewel ik weet dat die twee landen heel ver van elkaar af liggen, kan ik het verschil tussen de twee soorten niet zien. Ietsje getint, zwart haar en stoer. Vooral stoer, echte macho's. Daarin verschillen ze absoluut niet, in hun gedrag. Vrouwonvriendelijke mannen, die absoluut de baas willen zijn. Ik zag hoe ze, in het park, op de bank samen een jointje rookten. Met een grote boog ben ik ze van achteren genaderd, waarna ik nog enige tijd stilletjes heb gewacht voordat ik toesloeg.

Voordat ze het door hadden, stond ik achter hen en heb ik ze laten slapen. De broeken moest ik deze keer zelf afstropen. Met veel tegenzin en beschermd door handschoenen, omringd door het duister is me dat gelukt. Waarna ik ook hen nog heb opgemaakt.

Nu is het tijd om terug te keren. En een lange tijd te gaan uitrusten van alle inspanningen van vandaag.

Maandag, 8 oktober

1

07:06

Het team van Tarik zit om de vergadertafel heen. Enkelen nog half slaperig, aan hete koffie of thee lurkend. Irene heeft zelfs haar boterhammen nog voor haar liggen, die ze met veel moeite naar binnen weet te werken. Jean rookt ongegeneerd een sigaret. Niemand die daar aanstoot aan neemt, rond dit tijdstip. Tarik zelf was reeds rond zes uur aanwezig, nadat hij ervoor een kijkje was gaan nemen in het stadspark. Waar hij op een bank twee jonge mannen had aangetroffen. Dood. Broek en onderbroek afgestroopt tot op hun enkels. Roze traandruppels in iedere ooghoek. Ze waren omstreeks vijf uur ontdekt door een vroege fietser, die vanuit de stad onderweg was naar het station. De technische recherche was al aanwezig, had het gebied afgezet en was nog steeds op zoek naar sporen. De slachtoffers waren twee, in België, woonachtige Marokkanen. Met dezelfde roots als hemzelf, dus. Youssef Nia en Abdendi Al Hamidi, beiden 21. Nog zo jong, had hij gedacht.

Ze hadden net over de grens gewoond, in Riemst. Geen wereldstad, niet veel te doen voor jongeren. Bijna 20% van de 16.000 inwoners is buitenlands en ongeveer 30% stemt NVA, uiterst rechts. Zo had Tarik vanochtend via Google vernomen. Zulke jongens gaan dan uiteindelijk ergens op zoek naar vertier. Vaak ontbreekt het hen aan werk of de juiste opleiding, iets waaraan ze zich vast kunnen houden. Vriendschappen worden dan heel belangrijk, met name met lot- en landgenoten. Velen van hen bezoeken dan een van de coffeeshops in Maastricht. Om hun leven, tijdelijk, wat aangenamer te doen lijken. Ook deze twee waren naar een coffeeshop

geweest. De onderzoekers hadden een plastic zakje met wiet, bij een van hen, gevonden.

'Weer dezelfde methode?' Tarik knikt op Marcs vraag en zegt 'Het lijkt er wel op. Door de roze tranen en de afgestroopte broeken. Toxicologisch onderzoek moet nog uitwijzen wat de exacte doodsoorzaak is'. 'Verder nog iets ontdekt?' vraagt Patricia. 'Achter de bank waarop de jonge mannen zaten, zijn afdrucken gevonden van hakken schoenen. Waarschijnlijk maat 39. De afdruk is, doordat de grond nogal droog is, niet al te duidelijk'. 'Dus toch een vrouw?' vraagt Jean. Tarik trekt zijn schouders op. 'Misschien hebben die afdrucken er niets mee te maken. En zijn die op een ander moment ontstaan. Om een geheel andere reden'. Jean knikt. Tarik staat op en loopt naar een groot wit bord op wielen, dat hij naast hun tafel rolt. In zijn hand houdt hij een map. Deze legt hij voor zich neer op de tafel, waarna hij deze open slaat. Hij neemt er een foto uit en hangt deze met twee kleine, ronde, zwarte magneetjes op het bord. 'Pierre Heuvinck, 23, Belg' zegt hij, terwijl hij dit met een stift boven de foto schrijft. 'Bèr Cools, 41, Nederlander', 'Youssef Nia, 21, Belg en Marokkaan', 'Abdendi Al Hamidi, 21, Belg en Marokkaan' maken het rijtje slachtoffers compleet. 'En dat allemaal op een dag' merkt Irene op. Met de nadruk op het woord 'een'.

2

Elders in het land, in een psychiatrische kliniek

09:03

'En Simon, hoe was het weekeinde? Je was toch de eerste keer helemaal alleen, uhm zeg maar, buiten. Is het niet?' Hij knikt en zijn gezicht straalt helemaal, ziet de therapeute Mieke van Straeten. 'Goed' zegt hij. 'Ben naar huis geweest'. 'En?' 'Heb een oude vriend bezocht en flink opgeruimd'.

3

09:44

'Dus, wat hebben we?' resumeert Tarik. 'Vier mannen, vermoord in Maastricht op 7 oktober. Gevonden met afgestroopte broek en roze tranen. Waarschijnlijk allemaal met een hoge dosis Xanatriene gedood. Geen sporen van seksueel contact. De dader zou een vrouw kunnen zijn. Sporen zijn nagenoeg niet achter gelaten. Er zijn enkele haren gevonden, die nog onderzocht worden. En verder niets. Iets vergeten?' 'De vrijwilligers van het COC hebben niets verdachts gezien. En waren niet in staat ook maar enige informatie te verstrekken, die ons verder zou kunnen helpen' vult Patricia aan. Tarik knikt.

Iedereen bekijkt zwijgend het overzicht dat de afgelopen uren op het bord is gegroeid. Als een gezwel dat uit het niets komt en opeens alles overwoekerd. Zijn collega's knikken allen hun hoofd. 'De moorden waren niet geheel toevallig' merkt Irene op. 'De dader had zowel het gif als de verf bij zich. Hij of zij was dus wel degelijk op jacht, zeg maar'. 'Inderdaad. Goed opgemerkt' zegt Tarik. 'Maar waren ze willekeurige slachtoffers of bewust uitgekozen?'

'Mogelijke motieven'. Tarik somt ze op. 'Wraak tegenover mannen in het algemeen'. 'Of tegenover bepaalde minderheden, zoals holebi's en buitenlanders'. 'En de slachtoffers waren op het verkeerde moment op de verkeerde plek'. Verder waren ze niet gekomen. Er waren nog te weinig aanknopingspunten. Bovendien paste het tweede slachtoffer, met de huidige aanwijzingen, niet bij de andere.

'Methode' gaat Tarik door. 'Xanatrine' leest hij hardop voor, van het bord. 'Marc, Irene en Patricia' zegt hij, terwijl hij hen een voor een aan kijkt. 'Beginnen jullie daar mee. Waar is dat te koop? Tuincentra, Welkoop, internet'. Ze knikken bevestigend.

'Jean, wij gaan op bezoek bij mevrouw Cools. Misschien kan een gesprek met haar ons verder helpen'. 'Hoe zit het met de ouders van de twee laatste slachtoffers?' vraagt Jean. 'Die zijn reeds geïnformeerd door onze Belgische collega's en komen vanmiddag om ze te identificeren. Als wij dan niet hier zijn, zou ik graag willen dat jullie met hen spreken'. De drie brigadiers knikken, zwijgend. Tarik kijkt op zijn horloge. 'Mevrouw Cools verwacht ons'.

4

Elders in het land, in een psychiatrische kliniek

Al heel vroeg was het duidelijk dat er iets mis was. Dat de gevoelens niet overeen kwamen met de omhulling. Vader en moeder vonden het allemaal maar aanstellerij, een vorm van aandacht trekken. Niemand gaf ook maar iets om wat ik voelde. Ondanks mijn nog jonge leeftijd wist ik al wat eenzaamheid was. Altijd was ik alleen. Vrienden had ik niet. Gedurende de lagere school was het enige contact dat ik met anderen had, het gevolg van hun gepest. 'Homo, mietje, watje' waren de aansprektitels die mijn leeftijdgenoten voor mij gebruikten. Er waren zelfs onderwijzers die daar aan mee deden. De eerste jaren van de middelbare school waren een voortzetting daarvan. Totdat ik hem ontmoette. Iemand die me begreep. Die me zelfs mooi vond. Hij leerde me wat het betekende om gewaardeerd te worden, om bevriend te zijn. Hij bekommerde zich om mij. Totdat... Toen bleek hij ook niet beter dan de anderen te zijn. En heeft hij zich nooit meer laten zien.

12:02

'Goede middag mevrouw' zegt Jean, nadat de voordeur van het huis waar ze aan hadden gebeld, is geopend. Ze zien een vrouw met rood omrande ogen, wild piekerig en onverzorgd haar, gekleed in een te grote donker grijze ochtendjas die ze met een arm en hand dicht houdt, een zakdoek in die hand geklemd. Nadat ze hun politiepasje hebben getoond, laat mevrouw Cools hen binnen. Gisteren middag nog is ze door geuniformeerde collega's van hen bezocht, die haar de boodschap over het definitief verdwijnen van haar echtgenoot uit haar leven, hebben gebracht. In de keuken zien ze dat ze intussen blijkbaar veel mensen over de vloer gehad heeft. Er staat een hele berg afwas van koffiekopjes en theeglazen met toebehoren. Ze verzoekt hen plaats te nemen aan de keukentafel, waaraan ze voldoen. Op haar vraag of ze iets willen drinken, schudden ze beiden hun hoofd.

De twee mannen weten zich tijdens dit soort gesprekken, hoewel ze deze reeds vele malen gevoerd hebben, nooit goed een houding te geven. Mensen die reeds met de ergste mededeling uit hun leven geconfronteerd zijn, moeten zij confronteren met lastige, vervelende en soms insinuerende vragen. Geen enkele opleiding is in staat iemand daar goed op voor te bereiden. De enige mogelijkheid is om zo veel mogelijk afstand te nemen en hun gevoel uit te schakelen. De ene keer lukt dat beter dan de andere. Hoe het deze keer zou zijn, moesten ze nog maar afwachten.

Omdat ze weten dat, wanneer ze beginnen over koetjes en kalfjes te praten, ze de moeilijke vragen enkel

uitstellen, vraagt Jean meteen 'Hoe lang bent u getrouwd, mevrouw Cools?' De vrouw kijkt op van de tafel, waar ze de hele tijd haar blik op gericht had. Wrijft met haar zakdoek langs haar neus en zegt dan 'Acht jaar'. Bij hun binnenkomst had Jean kinderspeelgoed zien liggen. Daarom vraagt hij 'Waar zijn uw kinderen?' 'Bij mijn zus. Omdat ik wist dat u zou komen' antwoordt ze, snikkend. 'Nog jong?' vraagt Tarik, haar zo vriendelijk mogelijk aan kijkend. Zij knikt. 'Vier en zes'. De mannen lieten dit even bezinken. Zo jong nog en dan je vader kwijt raken. Wanneer de kinderen later groot zijn, zullen ze zich niets meer van hem kunnen herinneren. Dan kunnen ze alleen nog op foto's en verhalen van hun moeder teren. 'Hoe was uw huwelijk?' vraagt Tarik. Hij ziet een verandering op haar gezicht. Alsof ze boos wordt. Hij zegt dan ook snel 'U verschilt nogal in leeftijd, is het niet?' Ze hadden via de gemeentelijke basis administratie vernomen dat zij elf jaar jonger was, maar hij kon dat nu ook met eigen ogen waarnemen. Zij knikt en vraagt 'Ja, en?' 'Neemt u het ons niet kwalijk, mevrouw' zegt Jean. 'Maar we moeten zulke vervelende vragen stellen. Niet om u ergens van te beschuldigen. Integendeel, zo kunnen we vermoedens uitsluiten. Begrijpt u?' Enigszins apathisch knikt ze. 'Goed' zegt ze dan. Waarna ze zwijgt. De twee mannen wisselen kort een blik uit. 'U bedoelt dat uw huwelijk goed was?' vraagt Tarik. Zonder hen aan te kijken, knikt ze weer. 'Had u ooit het vermoeden dat uw echtgenoot u bedroog?' Nu richt ze haar blik op Tarik, die de vraag had gesteld. Haar ogen leken vuur te spuwen. 'Hoe komt u daar nu bij?' vraagt ze met luide stem. Hij trekt zijn schouders op en zegt 'Zoiets gebeurt regelmatig, mevrouw'. 'Maar hier niet! Bèr niet!' Ze spuugt haar antwoord naar buiten. Waarna ze weer begint te huilen.

'Hoe durft u' zegt ze tussen haar gesnik door. 'Geeft u hem ook nog zelf de schuld, of wat?' Het is duidelijk dat ze door hun vragen nogal van streek is. Ze laten haar dan ook even tot rust komen. Jean vraagt of ze misschien wat water wenst, waarop zij knikt en hij voor haar een glas vult.

'Weet u waar uw man gisteren middag naar toe ging, met zijn auto?' vraagt Tarik nadat ze weer enigszins gekalmeerd is. Ze schudt, snikkend, haar hoofd. 'Deed hij dat vaker? Op zondagmiddag erop uit trekken, zonder u en de kinderen?' Nu knikt ze haar hoofd. 'Elke zondag, bijna' zegt ze, met moeite. De twee mannen zwijgen, wachten af op meer. 'Hij heeft, uhm had' ze begint weer te huilen. 'Hij had een drukke baan' gaat ze al snel verder. 'En had soms behoefte aan rust. De kinderen werden hem soms te veel'. Ze kijkt hen een voor een aan, op zoek naar begrip. En doet er verder het zwijgen toe. 'U weet niet waar hij dan naar toe ging?' Ze draait ietwat ongemakkelijk op de stoel heen en weer. Zowel Jean als Tarik voelen dat er iets is. Mevrouw Cools staat op en loopt met haar glas naar de kraan, om dit te vullen. Staand bij het aanrecht neemt ze enkele ferme slokken. Het schijnt Tarik dat ze ergens over na moet denken. 'Mevrouw?' zegt Jean. Ze kijkt hem enigszins verward aan. Alsof ze net is terug gekeerd uit een andere wereld. 'Ja?' zegt ze, met een zachte stem. 'Weet u waar uw man zondagmiddag naar toe ging?' Hij ziet hoe haar handen beginnen te trillen en haar gezicht lijkleek wordt. 'Wilt u niet beter even plaats nemen, mevrouw?' vraagt Jean. Hierbij opstaand en naar haar toe lopend. Hij ondersteunt haar bij een arm en brengt haar terug naar de keukentafel. Waarna hij het glas

opnieuw vult en voor haar op tafel zet. De vrouw begint hartstochtelijk te huilen.

Tarik realiseert zich dat hij er niet aan gedacht heeft een vrouwelijke agente mee te nemen, of een therapeute. Maar daar was het nu te laat voor. Ze moesten nu door gaan. Nu ze blijkbaar op iets gestoten zijn.

Hij laat Jean nu even verder doen en bemoeit zich niet met het gesprek. 'Vertelt u eens, mevrouw' zegt Jean, nadat hij haar even tot rust heeft laten komen. Ze kijkt hem aan. Haar ogen lijken in haar lijkbleek gezicht nog roder omrand te zijn. Zelfs haar pupillen zijn bloeddoorlopen, zoals hij ziet. 'Waar ging uw man heen?' Ze haalt diep adem en zegt 'Naar een plek waar hij mannen kon ontmoeten'. Ze barst opnieuw in huilen uit.

Dus toch, denkt Tarik.

Jean gunt haar, ondanks zijn gewekte nieuwsgierigheid, volop de tijd. En wacht op wat komen gaat. Op het moment dat hij denkt dat het kan, stelt hij de vraag 'Waarom wilde hij mannen ontmoeten? Weet u dat ook?' Ze zucht diep. 'Om, uhm, vreselijk dat ik dit moet zeggen. Ik schaam me daar zo voor'. 'Maar dat is toch niet nodig, mevrouw' probeert Jean haar te helpen. 'Jawel, dat is wel nodig' zegt ze, ineens met een luide stem. 'Ik schaam me daar diep voor'. 'Maar waarvoor schaamt u zich dan?' vraagt Jean, hulpeloos haast. 'Dat ik met een biseksuele man getrouwd ben'. Oh, denkt Jean. Hij zwijgt echter en geeft haar de mogelijkheid zich verder te uiten. 'Zo was hij helemaal niet in het begin. Hij was zo'n lieve man. Een echte hetero, zelfs. Geen macho, dat niet. Hij keek graag naar andere vrouwen, maar welke man doet dat niet. Toch?' Hoewel

ze een vraag stelde, verwacht ze daar blijkbaar geen antwoord op. Ze gaat meteen verder. 'Hij deed alles voor me. Ook in bed. We waren zo gelukkig samen. Nooit eerder was ik zo een man tegen gekomen. Ik voelde me dan ook, hoe moet ik dat zeggen? Blessed zouden de Engelsen zeggen. Gezegend, ja'. Hier zwijgt ze. Haar ogen zijn op hem gericht, maar ze lijkt hem niet aan te kijken. Jean wacht of ze door gaat. Zodra hij merkt dat dat niet het geval is, vraagt hij 'Waar is het mis gegaan?' Ze trekt haar schouders op. 'De kinderen' fluistert ze. Dit antwoord verbaast Jean geheel niet. De komst van kinderen ruïneert wel vaker huwelijken, was hun ervaring. 'Niet dat hij geen seks meer met me wilde' zegt ze. 'Hij had ineens ook behoefte aan iets anders. Aan intimiteit met mannen. Hoe zeer ik ook op hem heb in gepraat. Hij was er niet vanaf te brengen. Op een gegeven moment heb ik er mee ingestemd dat hij zijn wens in de praktijk zou brengen. In de hoop dat het hem niet zou bevallen, maar in de wetenschap dat dat wellicht ijdele hoop zou zijn'. Weer zwijgt ze. Haar ogen gericht op niets, zo lijkt het. Na een kort moment van oogcontact, slaat ze haar ogen neer en begint ze weer te snikken. 'Hoe is het toen verder gegaan?' vraagt Jean. 'Vanaf dat moment ging hij regelmatig 's zondags op zoek naar contact met mannen'. 'Weet u ook waar?' Ze schudt haar hoofd. 'Nee' zegt ze. 'Daar wilde ik absoluut niets van weten. Het enige dat ik daarover met hem besprak, was dat hij, wat het ook was dat hij deed, dat hij dat veilig deed. Ik wilde geen enge ziektes door hem oplopen'. Jean knikt begrijpend. 'Maar weet u of hij daarvoor in de stad bleef, of dat hij naar een stad in de buurt ging?' Ze schudt opnieuw haar hoofd. 'Bezocht hij bioscopen of parken?' Weer schudt ze niet wetend haar hoofd. 'Had hij een vaste vriend?' 'Ik weet het niet,

mijnheer' antwoord ze, met een boze toon in haar stem. 'Maar waarom vraagt u daar zo over door? Is mijn man dood doordat hij contacten had met mannen? Is dat wat u bedoelt te zeggen?' Jean schudt zijn hoofd. 'Dat zeg ik niet, mevrouw. Wij zijn enkel op zoek naar aanknopingspunten. Daarvoor is het van belang te weten waar hij zijn laatste uren heeft doorgebracht. En eventueel met wie. Begrijpt u?' Ze knikt, snotterend in haar zakdoek. 'Ik weet het niet' zegt ze fluisterend. Jean knikt en zwijgt. Hij kijkt naar Tarik, die kort met diens hoofd knikt. Waarop Jean van de stoel op staat. Zij kijkt hem aan. 'Was dat het?' vraagt zij. Ze ziet hem naar diens collega kijken. Deze vraagt 'Zou u ons willen begeleiden naar het mortuarium? Om uw overleden man te identificeren?' Grote ogen kijken hem aan. 'Bedoelt u dat u niet zeker weet of het mijn man is?' Tarik schudt zijn hoofd. 'Nee, mevrouw. Dat zeg ik niet. We zijn er zeker van dat het uw man betreft. De foto's op zijn rijbewijs en ID. Nou ja, u begrijpt me wel'. Ze knikt. 'Waarom?' vraagt zij. 'Juridisch moet een lid van de familie of een andere naaste, de overledene identificeren. Indien u dat liever aan iemand anders over laat, kan dat ook hoor'.

6

14:21

Jean en Tarik zijn weer terug op hun kantoor. Mevrouw Cools had besloten morgen ochtend met haar zus het stoffelijk overschot van haar man te komen identificeren. Daarvoor was ze na het gesprek met de twee mannen niet meer in staat geweest, zo had ze hen laten weten.

Als eerste praten ze hun collega's bij over de zondagmiddag uitstapjes van het slachtoffer. 'Pornobioscopen' zegt Marc meteen. 'Daarvan hebben we er nog maar enkele in de stad' gaat hij door. 'Drie meen ik. Eentje in de Grote Gracht, een op de Maasboulevard en nog een in de buurt van een coffeeshop in de Hoenderstraat'. 'Oké' zegt Tarik. 'Wat zijn nog meer ontmoetingsplekken?' 'Parken' zegt Irene nu. 'Het Waldeckpark, het Monseigneur Nolenspark, het Stadspark' vervolgt ze. 'Maar ook de Sint Pietersberg en de Lange Weerd. In ieder geval het hele groen langs de Maas'. 'De Hoge Fronten?' vraagt Jean. Irene trekt haar schouders op en schudt haar hoofd. 'Geen idee. Ik heb die nog nooit horen noemen als ontmoetingsplek. Maar ik zal dat eens navragen, bij het CAD en COC'. Tarik knikt. 'Vergeet ook de GGD niet' zegt hij. 'Die bieden regelmatig gratis bloedonderzoeken aan, om hepatitis en HIV snel op te kunnen sporen'. Irene schrijft alles op, in haar boekje. 'Marc' zegt Tarik 'ga jij dan eens langs die bioscopen? Met een foto van Cools? Wie weet herinnert iemand zich hem'. Hij knikt. 'Krijg ik de entree vergoed?' vraagt hij, met een glimlach erbij. 'Vraag maar een kassabon' antwoord Jean, met een net zo grote glimlach. 'We betalen niet de wasserijkosten' zegt Tarik nog. Hierbij zo serieus als mogelijk kijkend.

'De ouders van de twee laatste slachtoffers hebben ons niet verder kunnen helpen' zegt Patricia. 'Ze wisten niet echt veel over hun zoons te vertellen. Behalve dat ze werkloos waren, hun studie niet afgerond hebben en veel tijd in Maastricht doorbrachten. Van hun bezoeken aan coffeeshops en het gebruik van wiet was hen niets bekend. Ze waren er bovendien van overtuigd dat hun zoons geen homoseksuele contacten hadden. Vragen daaromtrent werden nogal bot afgekap't'. 'Is ook niet echt een onderwerp dat binnen onze cultuur openlijk besproken kan worden' aldus Tarik. 'Beide vaders werkten vele uren buitenshuis, evenals de moeders. Ze hadden dus niet echt veel contact met hun zoons'. Haar collega's luisteren en zuchten. 'Weer niets, dus' zegt Tarik. Zij schudt haar hoofd. 'Helaas'.

'Het gebruikte onkruidverdelgingsmiddel Xanatrine is, helaas, gemakkelijk verkrijgbaar' aldus Marc. 'Via internet is het op honderden sites te koop. Daarnaast is het, zonder registratie, te verkrijgen in tuincentra en bij de voormalige Boerenbond, Welkoop. Om een specifieke koper van dat spul te vinden is als het vinden van de bekende speld'. 'Was te verwachten' zegt Tarik. 'Ook niets, dus'. Hem ontsnapt een diepe zucht. 'Wat nu?' vraagt Jean. 'We kunnen nu enkel wachten op eventuele aanwijzingen die we via het technisch onderzoek ontvangen. De haren, voetafdruk, misschien andere sporen. Meer niet'. 'Daar zal de commissaris niet blij mee zijn' reageert Jean. 'Nee, natuurlijk niet. Maar ik ook niet, hoor' zegt Tarik, enigszins verstoord. 'Nee, nee. Dat begrijp ik. Sorry, maar zo bedoelde ik het ook niet'. Tarik knikt. 'Ik weet het Jean, neem me niet kwalijk. Dat van mij was ook niet zo bedoeld als het klonk'. Waarna hij zijn collega een schouderklopje gaf.

7

Elders in het land, in een psychiatrische kliniek

20:00

'Dit is het journaal van acht uur op maandag acht oktober. Goede avond, dames en heren.

Maastricht is gisteren opgeschrikt door vier moorden. Hoewel de slachtoffers op drie verschillende locaties gevonden zijn, gaat de politie er vanuit dat alle moorden door dezelfde dader gepleegd zijn. We schakelen nu over naar het stadhuis te Maastricht, waar de burgemeester en de commissaris van politie net een persconferentie zijn gestart. Onze verslaggever Bert Paulissen is ter plekke.

Bert, weet jij intussen al iets meer?' 'Nou, Jeroen, de burgemeester heeft net verteld waar en wanneer de slachtoffers gevonden zijn en dat de politie op zoek is naar eventuele getuigen. Het eerste slachtoffer, een drie-en-twintig jarige Belg, werd dood aangetroffen in een toilet van de Bonbonnière. Een voormalig theatergebouw hier in de stad, waar net een holebi feest geëindigd was'. 'Zoekt de politie dan in die kringen, Bert?' 'Nou, Jeroen, dat weet ik niet. Daarover is nog niets gezegd. Bovendien zijn de drie andere slachtoffers op geheel andere plekken, in de buitenlucht gevonden. Zo lag het tweede slachtoffer tegen een boom op de Sint Pietersberg en de twee laatste zaten op een bank in een van de stadsparken'. 'En toch gaat de politie uit van één dader. Heb je enig idee waarom?' 'Nee, ook daar kan ik nog geen antwoord op geven. Zoals je ziet, achter me, is de commissaris nu aan het woord. Wellicht dat die daar iets over vertelt'. 'Bedankt zo ver Bert. We komen straks nog even bij je terug'.

20:17

'We schakelen nog even over naar Maastricht. Bert, weet jij intussen iets meer over de moorden in Maastricht?' 'Nou, Jeroen, echt veel wijzer zijn we niet geworden van de persconferentie. Ook de commissaris heeft benadrukt dat ze op zoek zijn naar getuigen en dat de zoektocht, van het politie apparaat naar de moordenaar zich niet beperkt tot de holebi gemeenschap. Daarbij heeft hij ook nog sterk benadrukt dat er geen paniek hoeft uit te breken binnen die gemeenschap, omdat de moordenaar zich niet heeft beperkt tot slachtoffers vanuit die specifieke groep'. 'Als ik het dus goed begrijp, Bert, waren de andere drie slachtoffers gewoon hetero?' 'Zo zou je het kunnen stellen, Jeroen. Inderdaad'. 'Nou, Bert, bedankt voor dit moment. Als je de komende uren nog meer te weten komt, spreken we je weer tijdens de latere journaals'.

22:00

'Goede avond, u kijkt naar Nieuwsuur van maandag acht oktober. Zo dadelijk in onze uitzending, een gesprek met de burgemeester en commissaris van Maastricht over de gisteren gepleegde moorden in die stad. Maar nu eerst het nieuws. Saskia'.

'Goede avond, dames en heren. Het tien uur journaal van maandag acht oktober.

Tijdens een persconferentie hebben de burgemeester en commissaris van politie te Maastricht, de bewoners van die stad opgeroepen zich te melden als ze iets gezien hebben in de buurt van de drie locaties waar gisteren vier mensen vermoord zijn. De slachtoffers zijn allen mannen, in de leeftijd tussen een-en-twintig en een-en-veertig jaar. Het eerste slachtoffer werd, in een toilet,